

tas oma leidust nende inimestele, kes kui öpetatud mehed ehit targad kuuldsad olivad. Alga tööksidole, kellele ta seda kuld plaati näitas, oli see kiri üsna tundmata. Üks ainus mees teadis temale õelda, et Egiptuses üks mees elab, kes kõik wanad kirjad loob ja kõik teadused mõistab. Dakianos andis karja omanikude kätte tagasi ja rändas ise Egiptuse maale.

Kerge waevaga teidis ta kuuldsja wana mehe, rääkis temale oma asja ja näitas ka leitud kuld plaatti. Wana mees võttis teda sõbralikult vastu ja waatas seda kirja juure imekspanemisega. Ta luges seda kõhe ja kui ta natukene aega oli järele mõelnud, küsits ta karjatse käest, kust ta selle imeliku tahvli olla leidnud. Kui karjane temale kõik oli jutustanud, ütles wana mees: „See kiri kuulutab selle tahvli leidjale asju, mis siinusest väist ei saa püntuma. Oma silmanäu järel näitad sa üks õiglane mees olevat, see kiri aga räägib ühest jumalakartmatast, kes hirmust otsa saab leidma.” „Kuda oleks see võimalik,” ütles Dakianos ehmataanud, „et mulle õnnetus ja kurjuks juhtuks, kest ma olen oma Jumalat ikka truuviiste ja õiglaasel meelegel teenimud.” „Mis loodud saatlus on seadnud,” vastus wana mees, „see läheb igal ajal töeks. Alga kui sa tugev-

fül oled, siis ehet võid sa wahest selle kirja kuulutust waleks teha.” „Kuda pean mina seda siis algama?” küsits Dakianos. „Kui siina seda määratumat warandust targaste pruugid,” ütles wana mees, „mis see tahvel tema omanikuile lubab ja juhatab.”

„Kui aga pruukimise viisi ist ükski lugu on, waastas karjane, „siis veiks see tahvel mulle kül kõige maailma warandujed anda ja mina tahaksin neid kõige paremine ja targaste pruukida. Et siina aga ükski seda kirja võid lugeda, siis tead siina ka kõige paremine, kuda seda warandust peab üles etjutama. Tulle minuga; meie tahame kõik teine teisega kui wennad jagada.”

Wana mees waatas tema otja ja ütles vokaalisega: „Mina kordan wäga, et mina see esimene olen, kes kahatseb, et sind rikkusele olen aitanud.”

„Kuda?” hüüdis Dakianos, „siina tahad mind õnnelikuks teha ja mina peaksin tänamata olema? Missugune surjus on häbematam, kui tänamata meel? Mina wannun sulle igavese Jumala juures, et mina sind kui isa auvästada, kõik auvästaste siinuga jagada ehet keguni sellega rahul taban ella, mis siin isalik helsdué mulle annab.” — Nõnda rääkis Dakianos, kest rahaahuis ei